

FELLES KAMP

ukeavis mot eec og dyrtid

NR.15 1972 OSLO 5. MAI 10 ØRE

1.mai - en gigantmønstring mot EEC

Årets 1. mai-feiring ble på alle måter dominert av motstanden mot EEC. Over hele landet båd feiringen en gigantisk manifestasjon av folkets motstand mot norsk medlemskap i EEC, og mot kapitalens dominans nasjonalt og internasjonalt.

Rød Arbeiderfront fikk i år markert sitt virkelige gjennombrudd. Mellom 80 og 100 steder rundt i landet hadde arrangementer lagt opp av Rød Arbeiderfront. Dette vil si omkring det dobbelte av i fjor. I hovedsak var det parolene mot EEC-medlemskapet som samlet folk. I Oslo gikk over 6.500 i tog.

Til tross for forsøk på mønstring omkring parolen "Samarbeid og Felleskap", bar også Arbeiderpartiet og LO's arrangementer rundt i landet preg av EEC-motstanden.

Svært mange gikk under transeranter som ikke uttrykte støtte til regjeringens markedspolitikk. Svært få sluttet opp om Brattelis Felleskaps-tanke. Dette skulle demonstrere spesielt godt at Arbeiderpartiets landsmøtevedtak har liten støtte blant de menige DNA-velgere.

Folkebevegelsens arrangementer fikk en større oppslutning enn noen på forhånd hadde drømt om. Hvor mange har tidligere sett Venstre-folk, Senterparti-velgere og Kr.F.'ere gå i 1.mai-tog side om side med folk fra hele spekteret innenfor venstresida i norsk politikk? I år opplevde vi det.
Forts. siste side

Vi kan stå alene

Vi kan stå alene

1. EEC-tilhengerne påstår at "Bare EEC-medlemskap kan sikre fortsatt økonomisk vekst." "Bare EEC-medlemskap kan trygge arbeidsplassene". "Bare EEC-medlemskap kan sikre sosialframgang".

Vi vet at dette ikke stemmer, at vi kan stå alene. Det kan godt hende at medlemskap i EEC kan aksellerere økingen av nasjonalproduktet, men p.g.a. EEC's struktur vil dette bare la seg gjennomføre ved en forverring av arbeidsfolks økonomiske og sosiale kår, noe vi også vil vise i denne artikkelen.

MONOPOLISERING

Hovedtendensen i utviklinga innen EEC har fra starten av vært en enorm monopolisering og strukturrasjonalisering innen alle medlemslandene, hittil først og fremst på nasjonalt plan. Noen enkle tall fra Vest-Tyskland kan illustrere hvor langt monopoliseringen har kommet:

De 4 største stålkonsernene i Vest-Tyskland hadde i 1960 58% av markedet. I 1970 var andelen steget til 90%. Tilsvarende hadde de 4 største kjemiske konsernene 40% av markedet i 1960 og 70% i 1970. I dag domineres den vesttyske industrien fullstendig av 7 monopolgrupperinger. Disse er igjen dominert og styrt av en håndfull mennesker, hvorav noen til og med er dømt krigsforbrytere.

STRUKTURRASJONALISERING

Monopoliseringen har bare vært mulig ved at storkonsernene har spist opp de mindre, og fortrent dem fra markedet. Mindre produktive næringer har blitt raskt "nedbygget", og produksjonen er blitt flyttet dit det er størst profitt å hente, dvs. i allerede etablerte industrisentra. (Ruhr, Parisområdet) Bare i kullindustrien sank antall arbeidsplasser fra 1 million i 1958 til 400.000 i 1970. I tekstilindustrien sank antall arbeidsplasser med 500.000 i samme tidsrom.

HVA BETYR DETTE FOR ARBEIDSFOLK

Disse omveltningene har nødvendigvis skapt svære sosiale problemer for arbeiderklassen, fordi strukturrasjonalisering betyr flytting, pendling, slitasjesykdommer (invalidisering) og arbeidsløshet for arbeidsfolk. Økende grad av utbytting er grunnlaget for monopolenes vekst og rikdom. "Veksten" er derfor blitt sikret gjennom en stadig hardere undertrykking fra monopolenes side. Bevæpnet bedriftspoliti finnes idag (iflg. Arbeiderbladet) på de fleste større arbeidsplassene i Frankrike. Det samme er tilfellet i Tyskland. Samtidig øker de fascistiske tendenser i hær, politi og rettsvesen: Vest-Tyskland er det nå vedtatt en lov som forbyr ansettelse av venstreradikale

ved universiteter og i staten.

Der det er urett, er det imidlertid også kamp mot uretten, og det kreves i dag harde midler for å undertrykke protestene fra det arbeidende folket i EEC. Det mest ekstreme uttrykk for dette finner vi i Frankrike hvor en arbeider på Renault fabrikken ble skutt av bedriftsvernet.

PERSPEKTIVENE I EEC.

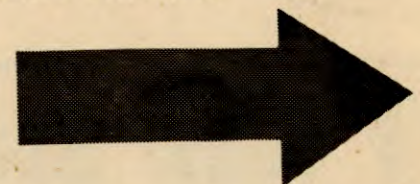
Er så monopoliseringa kommet langt nok?.... Nei mener kommisjonen i Brüssel (sitat): Svakheten ved strukturrasjonaliseringa er at den til nå hovedsakelig har foregått på nasjonalt plan. Bare ved å fusjonere og strukturrasjonalisere på tvers av landegrensene kan konsernene bli store nok til å ta opp konkurransen med USA-konsernene. Colonnplanen, som legger opp perspektivene for EEC's industripolitikk, sier at det nødvendig med: "En dyptgripende omstrukturering av industrien i medlemslandene som går ut over rammene for den enkelte stat."

Framveksten av europeiske industrimonopoler må sikres og støttes. Alle nasjonale ulikheter som hindrer framveksten av slike monopoler, må fjernes, lovregler, skattepolitikk og finanspolitikk må samordnes.

Kapital, kunnskap og utdannet arbeidskraft må stilles til rådighet for monopolene. På den måten blir statsapparatet i en Europastat satt til å tjene monopolenes interesse i å etablere seg der profitten er størst.

FUSJONER

Hva betyr dette for norsk industri og de norske arbeidsplassene? For det første vil norske kapitalinteresser kunne fusjonere med EEC-monopolene og på denne måten sikre seg sin del av utbyttet. Dette vil bety en dominans fra land i sentral-Europa. For det andre vil de norske konsernene fritt kunne etablere seg der de største markedene finnes, og der det er billigst arbeidskraft. Askim Gummivarefabrikk har nylig nedlagt en avdeling i Askim og flyttet den til Malaysia, fordi arbeidskraften er billigere der. To liknende grunner etablerte Borregård seg i Brasil. Monopolkapitalen har ikke noe fedreland. Videre vil selvsagt monopolene ekspandere på bekostning av de mindre bedriftene som hovedsakelig produserer for et hjemmemarked. Det dreier seg idag om ca. 70% av de norske arbeidsplassene. Et eksempel fra EEC er Belgia der selvdekning av varer har gått ned fra 60% til 38% siden EEC ble etablert.

EEC betyr et sosialpolitisk tilbakeskritt

Men den formen som sosialpolitikken får, er ikke lik i alle kapitalistiske land. Arbeiderklassens kampmuligheter og kampvilje vil ha mye å si for hvor store ytelsene blir, og hvilke områder de dekker. I Norge har vi tilkjempet oss et ganske bra sosialpolitisk lappverk, som dekker flere områder enn sosialpolitikken i EEC. Riktignok er ikke vår sosialpolitikk heller perfekt. Den har samme feilen som sosialpolitikken i andre kapitalistiske land, at den stortsett lapper på systemets feil. Men norsk sosialpolitikk lapper på flere feil enn EEC-landenes fordi i EEC er sosialpolitikken i nye større grad et direkte redskap for kapitalismen enn i Norge. I Norge er det slik at mange grupper av befolkningen, som ikke vil være i stand til å yte arbeidskraft til kapitalistene i framtida, likevel får sosial støtte. I EEC-landene er sosialhjelpen i langt større grad direkte rettet mot å framskaffe ny arbeidskraft. Et eksempel: Trygdeordningene i EEC-landene er primært bundet til at den tygdede har vært arbeidstaker. I Norge er alle sikret et visst minimum bare de er norske statsborgere. At det er slik, betyr at arbeiderklassen i Norge har ført kampen for folkets interesser lenger på dette området enn det i EEC-landene.

Et annet eksempel: den sosiale støtte som gis i EEC-land, omfatter stort sett omskolerings- og flyttingsbidrag (sosialfondet: "EF har en særlig ordning med økonomisk hjelp til dem som rammes av omstillinger i arbeidslivet, nemlig i det europeiske sosialfond. Fondet har i stadig stigende grad gitt omstillingshjelp på områder som rammes av strukturrasjonalisering o.l." UDS. brosjyre nr.6)

4. Vår sosialpolitikk er avhengig av vår økonomi, fordi den finanseres av landets inntekter. Vi har allerede tilbakevist at vi ikke kan stå alene økonomisk - følgelig vil også vår sosialpolitikk kunne fortsette selv om vi ikke går inn i EEC.

Utvikling av den type sosialpolitikk vi kjenner i dag, skjedd ikke uten kamp. I Tyskland, ettr 1880, ble trygder innført som vern mot sosialismen. På den ene sida er det i kapitalismens interesse å ha en form for sosiale ytelsene, hvis det er nødvendig for å sikre tilførselen av ny arbeidskraft. Samtidig er det ikke sikkert at den formen ytelsene får, tjener arbeiderklassen. Arbeiderne vil kreve mer enn kapitalistene er villige til å gi. Kapitalistene vil bruke sosialbudsjettet som lappverk for å bøte på de verste skadene den selv gjør. Det ville være i arbeiderklassens interes-

HVA PRIORITERES

I Utenriksdepartementets brosjyre om sosialpolitikken og i regjeringas Markedsmeldinger er det en annen side ved sammenhengen mellom økonomi og sosialpolitikk som tas opp: medlemmenes økonomiske og sosiale framgang skal sikres, men av de to er det økonomien som er viktigst. Hvis sosialpolitiske tiltak hindrer økonomisk vekst, prioriteres økonomisk vekst.

OND SIRKEL - ELLER KAMP!

Vi kan oppsummere dette slik: Strukturrasjonalisering skaper sosiale problemer som krever sosial støtte. Denne sosiale støtten blir gitt slik at den gir muligheter for ny strukturrasjonalisering som....osv.

Når skal vi bryte denne onde sirkelen.... motarbeide sentralisering og fremme distriktsutbygging?!

se at det ble brukt penger på å forebygge sosiale problemer. Det er nemlig typisk for kapitalismen av i dag at sosiale problemer ses på som "restproblemer"

"Omstruktureringen" som EEC-kommisjonen snakker om, er intet annet enn EEC-monopolenes råderett over de norske arbeidsplassene og raseringen av norsk hjemmeindustri. Trygghet i fellesskapet betyr monopolenes rett til beinhard utbytting av det arbeidende folk i Norge såvel som i resten av Europa: For arbeidsfolk i Norge er kamp mot EEC en kamp for å verne alle arbeidsplasser, enten den befinner seg i eksportindustri, hjemmeindustri, i by eller på land.

Europa-flagg 5. mai en provokasjon

I et brev fra Norges by- og herredsforbund fra 3. mars står det at den forestående utvidelse av "Felleskapet" bør feires. Brevet oppfordrer alle kommunale og statlige institusjoner å heise Europaflagg på Europadagen 5. mai.

HVA ER EUROPAFLAGGET?

Europaflagget er blått med 10 stjerner. Det symboliserer altså de 6 EEC-landa og de 4 søkerlanda!

Sammen med brevet sendes et rundskriv fra Europarådet som går i detalj om hvordan dagen skal feires. Her oppfordres myndighetene til å arrangere hyllestemonstrasjoner og tilstelninger over hele landet. Europarådet foreslår også at Beethovens 9. symfoni "Ode til gleden" eller i popversjon "Song of Joy" skal spilles ved alle tilstelningene.

SKAL VI FEIRE AT LANDET BLIR SOLGT?

Vi ser at Brussel frekt blander seg direkte inn i EEC-kampen i Norge. Vi ser også at Norges by- og herredsforbund lar seg bruke i dette råtne spillet av Europarådet. Formannen i Kommissjonen i Brussel uttalte seg nylig om skoleelevenes stilling i EEC.

I Aftenposten 27.4.72 sier han: "EEC må bli enig om tiltak som gjør det mulig for skoleungdom på et klassetrinn i et EEC-land å komme inn på tilsvarende skoletrinn i en skole i en annen stat i Fellesskapet. Dette vil gjøre det mer forståelig for skolebarn hva EEC står for." Europaflagg på skolene er et framstøt i samme stil.

Ordfører Myrvold i Bergen har sagt at dagen er å betrakte som offentlig flaggdag. Dette er et nytt ledd i snikinføringa av EEC. Mot dette vil vi fremme 17. mai som kampdag for norsk sjølråderett.

Forts fra første side

Enheten i folket når det gjelder hvem som skal bestemme her i landet i framtida kom på denne måten meget tydelig fram. I Oslo gikk over 13.000 i demonstrasjonstog, mens rundt 20.000 deltok i masse møtet på Youngstorget. 1. mai var en seier for EEC-motstanden et nederlag for tilhengerne.

ARBEIDET FRAMOVER

Men til tross for en stor 1. mai må vi ikke hvile på laurbærene. Skal vi vinne kampen mot EEC må arbeidet intensiveres fram til folkeavstemminga i september. Tilhengerorganisasjonene har allerede gitt klart uttrykk for at våren, sommeren og høsten skal benyttes til en storstilt propaganda for norsk medlemskap. Disse organisasjonene sitter inne med betydelige beløp som vil finansiere arbeidet. Vi vet på forhånd at de aller fleste reklame-midler vil bli satt inn for å Norge innlemmet i Fellesskapet. Men vi skal møte tilhengerne. Vi må la sommeren domineres av EEC-motstanden.

17. mai og 7. juni er dager det er naturlig å demonstrere mot EEC. Merkedagene som symboliserer at vi bor i et fritt og selvstendig land må markere at vi fortsatt vil bo i et sådant. La folketogene domineres av EEC-motstanden. Fest anti-EEC-merket til 17.mai-sløyfa.

Jeg ønsker å bli medlem av Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid og sender vedlagt/har sendt til postgirokonto 20.88.77 kr. 10,- (Skoleungdom og pensjonister kr. 5,-)

NAVN.....

ADRESSE.....

.....
"FELLES KAMP" utgis av Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid, postboks 3829, Ullevål Hageby, Oslo 8.
Postgirokonto 20.88.77.